

„Simplitatea este partea esențială a lucrurilor complicate.”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 772
8 - 14 aprilie 2026

Între restricții și următoarea „pandemie”: hegemonia cvasienergetică a Europei...

Cezar Adonis
Mihalache

De abia acum am putea avea cu adevărat dimensiunea conceptului Europei „cu două viteze”... Una a unor state independente în dreptul de a dispune de resursele ori rezervele lor energetice (dar cerând solidaritatea altora!) și o a doua, a membrilor „cenușărese”, cărora UE le va impune politicile unei adevărate pandemii a hegemoniei energetice... De la raționalizări (nu temporare, ci motivat conjunctural cât un război) până la „lock-down” -uri impuse... În fapt, pentru suratele „mai mici” (nu obligatoriu și mai sărace) ale Europei, o „antrenare” în conceptul orașului de sub „15 minute”, cu telemuncă și verificări ale deplasărilor nejustificate dincolo de un anumit areal... Nu măsurat strict în kilometri, ci în volum de combustibili și amprentă de CO2... O criză ce nu va face decât să pregătească, într-o aceeași parte (decisă de alții!) a Europei, mentalul, supușenia, acordul, blazarea... Pentru toate următoarele pandemii, inclusiv cea a resurselor disponibile de hrană, apoi de apă... Pentru că, acum, doar se construiește tiparul... Un „cronotipar” al acelor ce pot dispune și consuma (nu neapărat pentru că au resurse și rezerve) și al acelor raționalizați din vari motive (inclusiv de mediu), chiar dacă au propriile stocuri, rezerve și resurse... Chiar și din abundență, chiar și suficiente... Sau poate tocmai de aceea... Iar astăzi, doar astăzi!, vorbim încă despre criza combustibililor... Dar adevăratul cartonaș roșu pregătit de haita Bruxelles -ului este cel al crizei de hrană și apă... Încă poate suficient de departe ca orizont de timp dar cu marginile declanșării în deja interiorul actualei hegemonii energetice a Europei... Și, probabil, următoarele mari „înfingementuri” de țară pe care le va dicta Bruxelles -ul, întotdeauna doar către o anumită parte a UE, vor viza nesupunerea energetică a unor state... Pentru că avertismentul oficialilor de la Bruxelles, al comisarului pentru energie chiar (nerostit fie-i numele!), că „Țările trebuie să se asigure că au ceea ce le trebuie!” nu semnalează de fel acel orizont de „fond mutual” al membrilor UE stând la

aceeași masă a unei familii europene, ci, pentru unele dintre, un drept „suis-generis” comunitar de a-și asigura cele necesare, inclusiv prin politici de forță, colonizatoare, subsumate evident Bruxelles -ului, iar, în cazul statelor mai mici (nu neapărat fără acces la resurse, poate doar fără șansa de a sta la masa celor mari fără a deveni pate din meniu), de a se descurca singure...

Pentru că această adevărată normă de aquis-„woke” a Bruxelles -ului, aceea ca statele să se asigure că au ceea ce le trebuie, nu va interfera niciodată cu Europa celor mari (ca impunere de a livra și altora din plusul lor), cu stocurile de combustibili pe care acestea le au. Doar cu resursele energetice ale statelor mai mici. Mai ales acum când, după cea mai mare eliberare de rezerve strategice de petrol din istorie făcută de UE, în încercarea de a tempera creșterea prețurilor, nemulțumirea statelor mari (Germania, Franța – care dețin stocuri, nu neapărat și resurse) de a fi trebuit să disloce din rezervele lor de combustibili pentru gestionarea începutului crizei de combustibili în UE a devenit fățișă. Chiar dacă stocurile pe care le au sunt semnificative (Franța – 120 de milioane de barili, Germania – 110 milioane de barili, Italia – 76 de milioane de barili), iar cantitățile puse la bătaie, au reprezentat oricum un procent insignifiant... Și, probabil, nu vor mai face prea curând astfel de eliberări de rezerve de petrol din ceea ce au, având de acum și acest îndemn (aproape acord) al Bruxelles -ului, de a se asigura că au ce le trebuie. Și pot să le reclasifice cum vor, ca rezerve de securitate energetică națională, de exemplu, și să nu mai împartă nimic, cu nimeni...

Pentru cei din eșalonul „inferior”, al modului în care au fost tratați de la bun început în procesul de aderare la UE, politica nu se va aplica similar și resurselor (apoi și rezervelor) pe care aceștia le au... De unde probabil și presiunea, exercitată cel puțin asupra noastră, pentru transferul stocurilor de combustibili spre depozite din Ucraina. Și unde nu este vorba doar despre stocarea viitoare a gazelor naturale extrase din Marea Neagră, pentru a fi la dispoziția mercenară a Bruxelles -ului, pentru că ex-

portul continuu de produse petroliere către Ucraina, sub la fel de continua scuză a războiului, a crescut în mod cert și stocul de combustibili petrolieri depozitați în Ucraina. Dar, nefiind în UE, nu-i așa?!, dimensiunea acestor rezerve nu se face publică... Nu se va pune alături de principalele deținătoare de stocuri de combustibili din Europa...

Or, ar trebui ca măcar acum să avem curajul de a ieși din rând, chiar sub riscul unor infingementuri oricum mereu inventate, tot în mod continuu, și să aliniem interesului nostru de țară „dictionul” comisarului energetic al UE: „Țările trebuie să se asigure că au ceea ce le trebuie!”... Pentru că, da!, noi avem și resursele de prelucrare, dar și posibilitatea stocării produselor finite (motorină și benzină)... Iar criza energetică nu va dura doar câteva săptămâni... Nici măcar luni... Și nu se va limita nici doar la „aurul” energetic de acum... Criza se va extinde pe sub mazăga intereselor, fariseismului, ipocriziei, supușeniei, făcându-ne poate doar să ne întrebăm, nu când a devenit și războiul nostru, ci de când s-au produs efectele sale de sărăcire, pauperizare, de rechiziționări și privări de resurse și bunuri „în masă”... Mai ales că războiul din Iran va duce, în analiza Bruxelles -ului „la o criză energetică de lungă durată”... Iar aici trebuie subliniată și disonanța aparentă a logicii UE, care nu se vorbește despre războiul din Iran, cu efecte în întreg Orientul Mijlociu, ci despre războiul din Orientul Mijlociu... Iar Bruxelles -ul anunță și luarea unor măsuri drastice... Printre instrumentele „raționalizării moderne” (dixit!, să nu mai comparăm prezentul cu restricțiile impuse în trecut...), în care „tehnologia structurală” va asigura mecanismele de intervenție peste nevoile, necesitățile, posibilitățile consumatorilor. Adicăte! Algoritmii de „load shedding” (deconectare selectivă la atingerea dreptului plătit de consum) și tarife diferențiate penalizând consumul în orele de vârf. O raționalizare numită gentil „soft”... Așa cum la fel de soft va începe și procesul de algoritmare selectivă prin investițiile din „pnrr”...

Minunata politică sanitară din plan- demie: 600 de milioane de euro...

Gheorghe
Pipera

România a pierdut procesul cu Pfizer, din Belgia. Acum trebuie să achităm toți 600 de milioane de euro pentru vaccinuri inutile. Plus costuri cu depozitarea dozelor neutilizate, care acum au devenit deșeuri ultra-periculoase. Felicitări avocaților, confidențial desemnați, care ne-a reprezentat cu „succes” în acest proces. Felicitări lui Iohannis, Orban, Cătu, Ciucă, Ciolacu, Voiculescu, Rafila, Dab, pentru minunata politică sanitară din plan-demie. Felicitări și idioților utili ai plandemiei. Ați „înfrânt”, băieți. Industria din jurul astronomicului contract de 120 de milioane de doze de vaccin a produs comisioane, afaceri de zeci de milioane ale unor învârtiți, locuri în parlament, posturi bănoase în guvern, în administrația publică și în întreprinderi publice, precum și tone de bani pentru ONG –urile din complexul industrial al cenzurii. Fără teama de exagerare, zic că fact checking – ul, userismul, statul paralel constituit din organizațiile quasi – non – guvernamentale (quango), Arafat, Dan, Bolojan, Grindeanu, toate acestea ni se trag de la mega afacerea vaccinurilor. Faptul că Statul român este sufocat de un partid cu zece la sută din voturile românilor de acolo ni se trage – industria plandemiei. Industria vaccinului strâns unită cu industria cenzurii, iată ce ne-a dus la faliment economic, politic și moral. Ați răs de „industria calului”, dar ar trebui să plângeți amar după consecințele ireversibile ale industriei vaccinului și cenzurii. Pe vremuri, lumea mă întreba de ce indivizi ca Arafat, Cătu și Voiculescu nu sunt pedepsiți pentru evadarea lor vinovăție și implicare în sus-zisele industriei. V-am spus și atunci, vă spun și acum: sunt prea multe sute de milioane furate, prea multe miliarde păpate, prea mulți vinovați. Așa se face că vinovăția celor trei se diluează, identitatea lor se pierde în mulțime. Justiția de-abia în astfel de cazuri se

manifestă ca un miel capturat, incapabil de (re)acțiune. Vine prescripția și acoperă totul cu praf și pânze de păianjen.

Sunt și o serie de „problemuțe” relative la sentința de 600 de milioane de euro obținută de compania moloch Pfizer contra României în Belgia: 1. Cîțu a ținut morțiș să achiziționeze „pentru noi” 120 de milioane de doze de vaccin. Erau suficiente 15 milioane. Dovadă că vreo 10 milioane au fost donate (vreun milion s-au vândut) iar alte 50-60 de milioane stau prin depozite, așteptând distrugerea ecologică; probabil, o sută de milioane de euro ne va mai costa toată tărașenia; de ce a vrut Cătu o sută de milioane de doze în plus? Comisioane?; 2. Cătu spune că achiziția a fost dispusă de Comisia Europeană, arătând cu degetul la Ursula; Voiculescu spune la fel, plus că arată cu degetul la Cătu; de ce avocații numiți confidențial de MF nu au chemat Comisia, precum și pe Ursula și Cătu în garanție, ca să suporte ei datoria față de molochul Pfizer?; 3. Ursula von der Leyen a decis de una singură să achiziționeze un „supliment” de 1,8 miliarde de doze de la molochul Pfizer, printr-un contract de 35 de miliarde de euro negociat pe sms; CJUE a obligat Comisia să facă public conținutul sms – urilor; Ursula ne-a arătat tuturor, insistent, degetul mijlociu; am făcut moțiune de cenzură pentru asta; cu votul majoritar al PPE, S&D, Renew și al verzilor, Ursula ne-a arătat din nou, și mai apăsător, degetul mijlociu; de ce ține Kovesi în sertar, de patru ani, dosarul penal Pfizergate?; 4. De ce nu dă România în judecată Comisia, pentru a o pune la plata celor 600 de milioane de euro, precum și pentru vaccinurile care zac inutil în depozite, așteptând distrugerea ecologică? Precizez că orice nouă guvernare TREBUIE să demareze acțiunea de la pct.4 și să declanșeze toate procedurile legale pentru a antrena răspunderea persoanelor vizate expres sau implicit la pct. 1-2.

România, și înfometată, și cu banii luați!

Maria Diana
Brăgaru

Să nu mai spună nimeni că România nu e o țară atractivă pentru investitorii străini! Să nu mai spună nimeni ca avem o conducere pe care nu o meritam. Ca o meritam, fraților... laca, România e foarte atractivă! În special pentru investițiile Ucrainene! Da, da... Investițiile ucrainene directe în România au crescut semnificativ, mai ales după invazia rusă din februarie 2022. Pentru că România a fost mai mult decât prietenoasă și conducerea

combinată de 782 milioane lei în 2023. În același timp, investițiile românești în Ucraina au rămas mici. Precum drepturile minorității românești din Ucraina!

Și iar mă gândesc la coincidențe, ca în tumultul evenimentelor nu s-a vorbit aproape deloc despre investițiile ucrainene în România, ca „nu a fost timp/important”, nu?! De ce?! Pentru că ar fi ridicat multe semne de întrebare! Eu as fi vrut să vad cum mării jurnaliști suveraniști, influencerii aia cu sute de mii de followeri pe care îi urmărești ca hipnotizați, să vorbească, dom'le, despre

tizati, vorbind și de Metinvest (parte din SCM, siderurgie), care a cumpărat fabrica de țevi ArcelorMittal Tubular Products din Iași (fostă Roman), creând un cluster energetic și metalurgic ucrainean în zonă. Că România nu e în stare, deși nu e în război. Dar uite ca Ucraina poate, ca doar primește ajutoare masive inclusiv de la noi, cele mai multe pe șest. Ca nici Bolojan, nici Nicu-Burucu' sunt mucles pe subiect! Nimeni nu spune unde zboară banii romanilor în Ucraina! Și mai ales, câți bani! Eu vreau să știu de ce nu se vorbește despre Avtomagistral-Piv-

filială în București. De ce nu vorbesc băieții ăștia „care lupta cu sistemul” despre Variant Agro, care a deschis prima fabrică de echipamente de irigații din România?! Irigații, mai! Irigații, după care țipă toată agricultura românească! Le fac ukra la noi, ca noi avem o conducere de castrați politic!

Așadar Uktainenii au investit în IT, în construcții, energie și, mai recent, în apărare. Că am fost prima care a scris în Septembrie anul trecut ca Ucraina va înghiți ditamai bucata de cașcaval din banii din SAFE, bani împrumutați,

Când doar sistemul Patriot plus muniția a costat atât! Aaaa, dar să nu uit să vă prezint și cireașa de pe tort! Puneți pe listă și investiția în FABRICA de medicamente derivate din PLASMĂ SANGUINĂ UMANĂ de la Oradea, făcută de către compania ucraineană Biopharma Plasma. Biopharma Plasma e unul dintre cei mai mari producători de medicamente făcute din sânge uman din Europa de Est.

Și, coincidență, investiția Biopharma Plasma s-a făcut fix în Oradea lui Bolojan! Valoarea investiției?! Numai 37 milioane de euro. Și totul se va face în Parcul Industrial Eurobusiness I (sau Parcul Industrial I) din Oradea. Și fabrica va procesa anual aproximativ 1,2 MILIOANE de LITRI de PLASMĂ UMANĂ congelată.

Ucrainenii vor produce medicamente ca imunoglobuline, albumine, factori de coagulare șamd, toate indispensabile pentru tratarea unor boli rare și afecțiuni grave. În România. Ca România nu poate! Ucrainenii relochează parțial producția din Ucraina, chipurile pe motiv de război. Dar este vorba despre avantajele accesului liber la piața UE. Plus legislația cuplului Nicușor +Bolojan = LOVE, care pupă în cur firmele straine în timp ce le îngroapă pe cele românești! Și fabrica va funcționa în regim continuu (7 zile din 7, 24 ore din 24) și va crea cel puțin 70 de locuri de muncă până în 2029. E, acum înțelegeți de ce îl apucase brusc donarea de sânge cu toate camerele televiziunilor pe el pe musiu preș de Cotroceni? Acum înțelegeți cât suntem de proști?! Pentru că da, chiar ne vom da sângele Ucrainei. La propriu! Dar mă scuzați ca v-am întrerupt bocetul pentru familia Ponta!

țării nu a știut să strige decât „Slava Ucraina”, multe companii ucrainene și-au relocat ori s-au extins operațiunile în România. Chipurile din motive de securitate. Doar ca așa au obținut instant acces la piața UE, forță de muncă calificată ieftină, făcând concurența neloială firmelor românești. Peste 775 de companii ucrainene s-au înființat în România de la începutul războiului doar până în februarie 2024. Dintre ele, 746 sunt încă active. Cele mai multe au fost înființate în București (aproximativ jumătate), Constanța, Brașov, Cluj și Ilfov.

Principalele domenii de activitate ca număr, sunt IT (mai mult de 120 de firme), servicii de înfrumusețare, construcții, Retail. Plus niște surprize, surprize... Cifrele oficiale zic ca Ucraina a investit o valoare cumulată de circa 138 milioane USD până în aprilie 2023.

Și că primele 50 de companii cu acționariat majoritar ucrainean au înregistrat o cifră de afaceri

comuniile ucrainene mari legate de SCM (grupul lui Rinat Akhmetov, oligarhul care e islamist) care au venit în România! Aș fi vrut să știe lumea despre investițiile majore și intrările ucrainenilor pe piața românească între 2023-2026!

Aș fi vrut să văd o mare voce suveranistă pe la „televiziunea poporului” punând întrebări incomode despre DTEK Renewables International (parte din SCM, energie regenerabilă). Că au investit cel puțin 200 milioane euro în 2023-2024 pentru un parc eolian și două parcuri solare în România.

Ce zic ucrainenii? Că țintesc un portofoliu de 1 GW în România până în 2030. Proiectele concrete includ parcul eolian Ruginoasa (60 MW), parcul solar Glodeni I (53 MW) și parcul solar Văcărești (126 MW, pus deja în funcțiune din decembrie 2025). Apoi aș vrea să îi aud vorbind pe toți la trairi care pupă în cur pe cine trebuie funcție de interes, în gurile cărora va uitați hipno-

den, companie Ukraineana de construcții de drumuri! De ce vreau să știu? Ca a semnat în 2025 un contract de 460 milioane euro pentru construirea unui tronson de 33,7 km din autostrada Arad-Oradea (lucrările urmează să înceapă în 2027). Oradea lui Bolojan, dom'le, coincidență! Eu vreau să îi aud vorbind pe băieții ăștia cu epoleti, care apar sub acoperire de jurnalist sau parlamentari independenți, vorbind și despre „Aurora” (lanț de retail Ukrainean), care și-a extins rețeaua la aproximativ 50 de magazine în România până în vara lui 2025, începând din Suceava. Eu vreau să îi aud pe acoperiții care erodează intenționat încrederea în suveranism vorbind și despre „Nova Poshta, firma Ukraineana care ofera servicii poștale și logistică. Ca Posta Romana e aproape îngropată, iar fondul ei de proprietati imobiliare sunt deja cu carte de vizita pe ele, rezervate pentru viitorii cumpărători! A, Nova Poshta a intrat pe piață în 2023, cu prima

pe care noi va trebui să îi dam înapoi cu dobânda, nu Ucraina! România va fi datoare, Ucraina va umfla biboasca! Că vorbim despre proiecte „comune” de peste 200 milioane euro! Așa că România e folosită ca o tarfă proastă! Si va rămâne și tufuta, și cu banii luați! Ca, printre altele, ne vor vinde la suprapreț Ucrainenii energie produsă pe pământ românesc din vânt și soare românesc, în timp ce noi le dam lor aproape moka, mă! Și, ce să vezi, datele oficiale agregate despre totalul capitalului ucrainean „investit” în România au expunere publică limitată „din motive de confidențialitate și securitate”. Ma, și niciun userist dependent de transparenta nu tipa! Dar nici vreo mare voce din presă suveranista nu suflă nicio vorbă! De ce, mă? Și, ce să vezi, în România intra tot mai mult capital ucrainean privat, ca le dam și sprijin guvernamental românesc! Cică ajutorul umanitar, militar și logistic e numai de 1,5 miliarde euro până în 2025!

Omenirea a fost dintotdeauna pe mâna unor mari nebuni...

Grigorie N.
Lăcrița

De-a lungul istoriei, lideri cu profiluri patologice au confiscat destinele popoarelor prin războaie de agresiune și expansiune. Or, folosirea de astăzi a Inteligenței Artificiale (AI/IA) pe plan militar reprezintă una dintre cele mai mari transformări tehnologice din istoria modernă a apărării, schimbând profund modul în care vor fi purtate războaiele. Marile puteri militare globale (SUA, Rusia și China) investesc masiv în dezvoltarea AI pentru a obține un avantaj strategic, trecând de la „războiul inteligentizat”. Războiul inteligentizat reprezintă o etapă superioară în purtarea eventualelor conflicte militare, caracterizat prin utilizarea masivă a inteligenței artificiale (IA). Noul tip de război bazat pe AI este promovat intens de cele mai mari puteri militare ca o modalitate de a obține superioritatea strategică. Afirmatia conform căreia „cine va stăpâni cel mai bine AI va fi cel mai puternic și militar” este susținută de lideri mondiali și experți în securitate, fiind considerată un element central în geopolitica secolului XXI. Inteligența Artificială (IA) este descrisă ca un „multiplicator de forță” și în domeniul militar, capabil să schimbe radical atât modul în care sunt purtate războaiele, cât, mai ales, armele folosite. În condițiile în care când cele mai mari cuceriri ale omenirii au loc prin Inteligența Artificială (AI/IA), pericolul unui al treilea război mondial înspăimântă întreaga omenire, care poate fi distrusă, chiar și de mai multe ori, distinct prin fiecare „tip” de război, precum: război nuclear; război biologic; război chimic; război cu bombele cinetice; război cu super-armele cu fasciculul de particule; război cu armele laser cu energie direcționată; război cu armele electromagnetice etc.

Aceste arme utilizate într-un conflict la scară mondială ar putea distruge omenirea de pe întreaga planetă chiar și numai în câteva ore, la fel cum ar fi distrusă de un bombardament nuclear. Folosirea celei circa 15.000 de arme nucleare deținute de zece țări, dintre care în jur de 13.500 sunt deținute de Rusia și de SUA, ar conduce la dispariția totală a omului de pe Pământ, chiar pentru câteva milioane de ani, conform unor specialiști.

Nimeni nu are de câștigat de pe urma unui război nuclear, căci acesta ar duce nu numai la anihilarea totală a inamicilor, ci ar învelii întreg Pământul cu radiații atât de puternice care ar face ca toate formele de viață de pe el să dispară. După prima explozie nucleară, care a uimit militarii și oamenii de știință, când aceștia s-au înghesuit să-l felicite pe Oppenheimer, directorul științific al proiectului,

acesta, devenind conștient și afectat de consecințele pe care „opera sa” a avut-o și, mai ales, pe care o poate avea asupra omenirii, a exclamat, după citatul din poemul indian Bhagavad Gita: „Dacă strălucirea unei mii de soare ar clipi pe cer, ar fi ca o strălucire a Celui Atotputernic... Eu sunt moartea, distrugătorul lumilor”. În timpul Primului Război Mondial, Einstein era profund oripilat de modul în care știința și tehnologia (precum gazele toxice sau noile arme de distrugere) erau folosite pentru a masacra oameni, în loc să servească umanitatea. În acest context, el a scris următoarea frază, care apare într-o scrisoare trimisă de el prietenului său, Heinrich Zangger, pe 6 decembrie 1917: „Întregul nostru progres tehnologic atât de lăudat – însăși civilizația noastră – este ca un topor în mâna unui criminal patologic”. Einstein nu critica tehnologia în sine, ci decalajul moral. El credea că am perfecționat instrumentele (toporul), dar scopurile noastre au rămas primitive sau distructive (criminalul). Această idee este completată de o altă afirmație celebră a sa din volumul *Out of My Later Years* (1950): „Perfecțiunea mijloacelor și confuzia scopurilor par să caracterizeze epoca noastră”. Textul original al corespondenței sale se poate găsi pe în *The Collected Papers of Albert Einstein* (Volumul 8), publicat de Princeton University Press. Ulterior, intuind consecințele catastrofale pe care le-ar avea asupra omenirii un război nuclear, Einstein a avertizat lumea și prin citatele: „Nu știu cum se va lupta în cel de-al treilea război mondial, dar știu că în cel de-al patrulea se va lupta cu bâte și cu pietre.” (cel de-al patrulea război mondial putând avea loc, posibil, numai după milioane de ani după cel de-al treilea război mondial nuclear) și „Mi-e teamă de ziua în care tehnologia va fi mai importantă ca relațiile interumane. În lume va exista o generație de idioți”.

Un război nuclear, care ar însemna sfârșitul lumii, nu poate avea loc decât în condițiile în care folosirea cuceririlor militare de vârf ale AI ar ajunge pe mâna unor „nebuni patologici”, a unor „genii ale răului”, a unor „cuceritori malefici”, care nu mai au capacitatea să țină cont de aceste realități din cauza dorinței lor nebunești de a-și întinde cuceririle până când să-și supună întreaga lume. În condițiile în care omenirea ar ajunge pe mâna unor mari nebuni, aceștia, în nebunia lor patologică, sunt în stare să ducă o luptă pentru dreptate până nu va mai rămâne om pe pământ, până la a distruge însăși umanitatea în numele căreia este luptată. Istoria consemnează faptul că numeroasele și marile nenorociri ale omenirii au fost cauzate exclusiv de prima categorie, respectiv de „genialii cuceritori

malefici”, de „geniile răului” care, pentru setea lor nebunească de putere, au ucis mulțimi de oameni nevinovați ale unor popoare pașnice. Succesul „genialilor cuceritori malefici” a constat în capacitățile și plăcerile nelimitate ale acestora de „a ucide pentru a cuceri”, în general pentru gloria lor personală. Orice război de agresiune, de ocupare, de acaparare a altor teritorii din afara granițelor proprii țării, ar trebui să fie judecat corect și consemnat în istorie ca fiind „criminalitate statală organizată”, iar „criminalii cuceritori geniali” ca „lideri ai criminalității statale organizate”. Un „geniu militar al răului” spunea că „Femeia cea mai folositoare este cea care naște cei mai mulți copii” (Napoleon Bonaparte). Pentru ce susținea respectivul „geniu militar al răului” acest lucru? Pentru a avea carnea de tun necesară ambițiilor sale nebunești de a cuceri lumea. În țara acestuia au fost mame care au avut și cinci – opt copii-băieți, care au fost înrolați, pe rând, în numeroșii ani de războaie, ca și tatăl lor, și care au fost cu toții măcelăriți în sângeroasele lupte purtate „pentru gloria împăratului”. Acest „mare cuceritor” a lăsat în urma sa, în propria lui țară, sate întregi în care nu mai existau bărbați între 20 și 50 de ani, în care erau sute de mii de femei ai căror bărbați și copii-băieți le-au fost luați, cu forța, și duși pe cele mai îndepărtate câmpuri de luptă, la mii de kilometri în afara granițelor țării lor, unde au fost măcelăriți pentru gloria respectivului „geniu militar malefic”, numit în cărțile de istorie „erou național”. Aceste „genii militare malefice” au manifestat permanent o totală indiferență față de carnagiile săvârșite asupra unor întregi popoare pașnice, carnagii care nu puteau avea loc decât din partea unor „monștrii cu chip de om” în nebuneasca lor ambiție de făurire a unor „imperii ale răului”. Succesul „marilor cuceritori malefici” a fost cu atât mai mare cu cât au trimis mai multe vieți nevinovate la moarte. Exemplele sunt numeroase de „genii criminale ale omenirii”, dintre care aici voi exemplifica cu cei circa de 40.000.000 de oameni uciși de armatele lui Gînghis Han (n. 1162 – d. 1227), care a reprezentat 10% din populația lumii din perioada respectivă (când Mongolia avea sub 2.000.000 de locuitori). Imperiul său mefistofelic a fost cel mai mare imperiu terestru din istorie, care a ajuns să acopere, în perioada sa de maximă cucerire, 22% din suprafața Terrei. Masacrele și vărsările de sânge au fost atât de brutale cum nu s-au mai întâlnit în istorie până în secolul XX, când „genialul criminal Hitler” le-a depășit de câteva ori, atât prin numărul oamenilor uciși, cât și prin al tehnicilor „moderne” aplicate. Posibil că peste ani va fi și acest călău

„reabilitat” și considerat „un mare geniu militar”, „un mare cuceritor din istoria omenirii”. Fiecare dintre cele circa 3.000 de războaie de agresiune (criminale) purtate în întreaga lume până în prezent, au fost un ospăț al morții, mai mic, sau mai mare, cu până la 60 de milioane de oameni morți numai în al Doilea Război Mondial, dintre care aproximativ 20 de milioane de militari și 40 de milioane de civili, mulți dintre civili murind din cauza genocidelor deliberate, a masacrelor, a bombardamentelor masive, a bolilor, a foametei etc. Mai mult ca sigur că, după al Treilea Război Mondial, nu va mai avea cine să numere victimele din cauză că, dacă acesta va avea loc, va fi un ospăț al morții întregii omeniri. Nu vor scăpa nici acei nebuni care l-au declanșat și nici cei care le sânt dragi acestora, dacă se poate vorbi de sentimente de iubire la respectivii. Cu cât un „geniu militar al răului” a omorât mai mulți oameni ai unor popoare pașnice, cu atât victoria sa malefică a fost mai mare. Marile crime ale acestor „genii ale răului” sunt calificate, de statele agresoare, drept merite în fața istoriei, pentru că toate crimele săvârșite de cei puternici în scop de expansiune sunt considerate morale, iar dintr-un om avid de sânge se va face un sfânt infailibil, o icoană la care să se închine generații, inclusiv din rândul popoarelor măcelărite de aceștia. Printr-o „eleganță diversivă”, această orbire a fost impusă dintotdeauna de învingători învinșilor ca făcând parte din creația lui Dumnezeu.

Cât timp oare omenirea va mai face greșeala de a accepta ca, o bestie umană, care prin campaniile sale militare, a măcelărit numeroase populații pașnice, a jefuit și incendiat sute și mii de localități, a batjocorit femei și fecioare, a omorât copii nevinovați, să mai fie numit ca „mare cuceritor”, ca „mare geniu militar”, ca „erou național”? Sunt popoare care, în întreaga lor istorie, nu au purtat războaie de agresiune, care nu au ieșit niciodată din granițele proprii țării în scop de agresiune, de cucerire a altor popoare, a altor teritorii, a altor țări. Aceste popoare pașnice au tot dreptul să facă judecăți de valoare corecte, respectiv: numai cel care își învinge dușmanii în luptă pentru apărarea patriei, numai acesta este un „geniu aflat în slujba umanității”, este un erou național, este un mare patriot. Cel care întreprinde acțiuni pentru cucerirea unui popor pașnic ar trebui considerat și consemnat în istorie ca un criminal, ca un dușman al omenirii. Este un fapt cunoscut că, de când lumea, istoria nu se face și nu se scrie de popoarele pașnice, la care „Propaganda învingătorilor devine istoria celor învinși.” (R.W.Treavian), fapt pentru care nici cărțile de istorie nu

prezintă corect nici „geniile răului” și nici „imperiiile răului” realizate prin adevărate „agresiuni criminale statale”. Dar, până la urmă și omul de rând a ajuns să se întrebe: „dacă există un Dumnezeu așa de bun, de ce a făcut o omenire așa de rea, chiar de la începuturile sale?”

Astăzi trăim paradoxul suprem: am creat tehnologia care poate șterge viața de pe planetă în câteva minute, dar cheile acestei puteri au ajuns în mâna unor personaje a căror principală trăsătură este imprevizibilitatea mesianică. Există câte unul dintre puternicii lumii care transformă politica globală fie într-un spectacol cinic de divertisment, fie într-un instrument de cucerire din ambiții personale, total străine de voința propriului popor și, cu atât mai mult, de dorința de pace a popoarelor supuse agresiunii sale. Acești lideri ignoră faptul că, de data aceasta, miza ambițiilor malefice nu mai este simpla ocupare a unui teritoriu, ci însăși declanșarea unei conflagrații mondiale ce poate duce la distrugerea omenirii. Când nebunia, fie și numai a unuia singur dintre cei mai puternici conducători ai lumii, devine mai mare decât responsabilitatea față de viitorul speciei umane, înseamnă că, în orice secundă, patologia sa poate declanșa moartea, distrugătoarea lumilor. (...) Istoria ne demonstrează, cu o cruzime repetitivă, că destinul miliardelor de oameni a atârnat adesea de firul fragil al sănătății mintale a câtorva indivizi. Dacă în trecut „marii nebuni”, precum Gînghis Han sau Hitler, aveau nevoie de ani de zile și de armate imense pentru a însângera pământul, astăzi, tehnologia a scurtat drumul spre apocalipsă la doar câteva milisecunde. Un război nuclear, care ar însemna sfârșitul lumii, nu poate avea loc decât în condițiile în care „omenirea a ajuns pe mâna unor mari nebuni”. Tragedia epocii noastre nu este progresul științific, ci decalajul moral: am creat instrumente de „zei”, dar am rămas captivi unor instincte de „cavernă”.

Atunci când egoul mesianic al unui lider imprevizibil întâlnește puterea absolută a arsenalului nuclear, omenirea nu mai este subiectul propriei istorii, ci o victimă sigură a unei „boli patologice” care nu cunoaște limite. Oare acești „mari nebuni”, care au ajuns să țină în genunchetă sub dictatura lor o mare parte din omenire, care își doresc să fie stăpânii lumii în dorința lor nebunească de a înghiți întregul pământ, chiar nu mai au capacitatea să înțeleagă că un război nuclear ar însemna sfârșitul lumii?

De la „Vom muri și vom fi liberi!” la „Vom munci până vom muri...”; de acum însă, nu doar tot săraci, dar și mai neliberi...

Cezar Adonis
Mihalache

Treaba e că au intrat aștia în noi „ca-n brânză”... De-a dreptul... Și nu am făcut nimic pentru a-i opri... Nu am „otrăvit” nici fântânile, nu am dat foc nici „lanurilor” de cereale, nu am retezat nici pădurile (nu noi!) pentru a ne da mai numeroși în hainele de luptă (și ălea date pe la ajutoare)... Ba, dimpotrivă, aproape că i-am așteptat cu pâine și sare... Cu nelipsitul salut de „Slava!”, cu „nickname”-urile de rețele sociale, slavizate, din solidaritate și omenie (cu neoamenii, dar ăsta este vina noastră de neam), cu „avatar”-urile alăturate unui steag căruia i-am îndepărtat, fără să ne gândim la rădăcinile noastre strămoșești, fără să ne sângereze venele de neam și țară, de glorie, dar și de atâtea sacrificii ale înaintașilor, simbol iconic căruia i-am înlăturat, dară, tembeli în masă, roșul sacrificiului, pentru a rămâne doar cu două culori impuse în astă lume de trădători, de mișei și trădători... Ne-am dat de o parte să vină ei... Și nu, nu am fost nicidecum dați la o parte... Noi singuri ne-am

îndepărtat de propriile pământuri, de fabrici, de noi înșine, pentru că neparticiparea, nepăsarea, neimpli-carea, lașă sau din teamă de represalii dinspre sistem („Să nu vă fie teamă, frică.../ Străbunii sunt cu voi în voi” – ne spuneau poeți, dar nu ne păsa, nu aveam vreme să-i ascultăm, eram prea ocupați pentru a fi lași...) sunt vinovățiile ce ne-au adus aici... Cu alți cotropitori încălecându-ne poate pentru alte sferturi de istorii... Mult sau puțin, cronicarii vor măsura, dar va fi oricum enorm pentru noi, cei de acum, vremelnici trecători cărora nu ne-a păsat de ziua de mâine... Iar ei vor fi aici și mâine... Și dincolo de mâine... Și în conjuncturile vremurilor de acum, dar și dincolo de ele... Și nu vor pleca singuri... Iar de alungat, cine să o mai facă?... Ei, cei de azi cu trotinete?!...

Vor fi aici, oriunde vom (mai) fi noi... Și de vom ieși din UE, ei tot vor fi rămas aici... Și de se vor reînfrăți poate cu aceia mai aproape de sângele lor decât vom fi noi și peste generații, tot vor fi aici... Iar noi doar vom număra grivine în loc de ruble, poate... Dar, de dat la o parte, va fi tot mai greu... Și

nu, nu vom putea striga nici măcar că am fost preluați economic într-un mod ostil... Că am fost ținta unui război, nu hibrid al rușilor, ci unul al grivinelor kieviene... Pentru că noi i-am lăsat... Noi ne-am ciuntit legislația economică, și nici măcar pe cea a politicilor protecționiste, oricum fără trei rânduri puse cap la cap, ci pe cea de evitare a monopolurilor pe domenii, ale acaparărilor pe segmente economico-industriale măcar din sfera siguranței naționale...

Le-am dat fabrici, le-am dat combinate... Le-am dat ogoare fertile pentru pseudo afaceri cu voltaice, de fapt, pentru a pune gheara pe bunul cel mai de preț al unei țări în pragul crizei mondiale de mâine: țarina... Am dat de o parte și acele fabrici și companii ce le-ar fi putut sta în cale... Că ei nu aveau vreme de pierdut cu posibilele concurențe... Așa că le-am tocat noi pentru a mai fi doar ei... Iar ei, nu doar că sunt aici, dar vor fi aici pentru multă vreme...

Le-am dat și acces pe piețele de desfacere ale Europei... Le-am deschis, nu ferestre și porțițe, ci adevărate uși de hangar, să-și depoziteze, pe sub afacer-

ilor lor de aici, mărfurile de la ei pentru a le vinde spre întreaga lume... Spre toate acele piețe deschise de UE, într-o complicitate evidentă cu oligarhii mecenatului de la Kiev, în America de Sud, în India, în Australia... Le-am dat și porturile... Le-am dat și forță de muncă bună, calificată, docilă, radiind masiv afacerile noastre pentru a disponibiliza forță de muncă pentru treburile lor... Brațele de muncă, această nouă carne de tun pe afetul impunerii, existenței sau doar a subzistenței pe piața afacerilor și companiilor de mâine... Le-am dat fabrici de ulei pentru a-și strecura și recoltele lor de cereale... Le-am dat combinate pentru a-și plasa tot ce produc la ei dar nu pot vinde... Neavând unde, ca piețe, nefiind atât de rentabil pe cât își doreau (din cauza taxelor vamale ori a politicilor protecționiste ale statelor europene)... Le-am dat acces ca structuri de hipermarket pentru a desface prin noi tot ce au ei de vândut în Europa și în lume... Și i-am mai și plătit pentru asta... Le-am dat banii din programele care trebuiau să dezvolte industria noastră militară, strict autohtonă, le-am asigurat forță de muncă

ieftină, din resursa pentru piața românească, ieftină, și ca salarii, și ca alte drepturi. Și le vom da bani și pentru părți din salariile salahorilor români din firmele lor de la noi (mulți poate chiar antreprenorii și specialiștii de ieri, din companiile noastre) prin stimulentele pe care guvernării le acordă doar investitorilor străini de pe listele lor de „centură”... De centură de siguranță personală, de comisioane și alte beneficii... Și nici măcar trezirea din „Slava!” nu ne va mai salva... Nici reiterarea unui alt slogan de sistem (în loc de „Vin chinezii!”, „Vin rușii!”, un real „Au venit, de fapt, ucrainienii...” nu ne va mai ajuta... Pentru că ei sunt aici... Iar, cumulat, au, nu doar mai multe drepturi ca investitori și rezidenți, dar au asigurată și protecția de a nu mai fi nici măcar huiduiți... Și da, nu vom mai muri pentru a fi liberi, ci doar vom munci până vom muri... Nu doar însărciați, ci și neliberi...

Una spui și alta să faci...

Petru
Jipa

Un președinte pe care eu l-am admirat, spunea: dacă o să ajung președinte o să opresc războiul în lumea întreagă. Acum două zile a spus că o să iasă din NATO. De ce s-a schimbat acest președinte? Atunci m-am gândit la ce o să se întâmple cu Europa noastră? Mi-am amintit cum pentru admiterea în această organizație, am eliminat armata obligatorie și am închis fabricile de armament românești. Ce ne mai trebuia, eram apărați... Să ne imaginăm că vedem un copac legănându-se în vânt, dar cu rădăcinile sale ferm înfipte în pământ. La fel este și cu aceste cuvinte și acțiunile noastre: uneori spunem „Da!”, dar spunem în schimb „Nu!”. Aceasta este enigma „Una spui și alta faci”. De ce se întâmplă asta? Uneori este ca un mic întrerupător în capul nostru care nu este acționat cum trebuie: promitem să ne facem ordine în cameră, dar apoi preferăm să ne jucăm încă cinci minute pe calculator. Spunem: „Te voi ajuta!”, dar fugim repede când coșul de gunoi devine prea greu. Nu este o vrajă malefică, este pur și simplu natura umană. Dar: cuvintele sunt ca semințele, iar

acțiunile sunt florile care cresc din ele. Spui: „Sunt bun”, dar îi respingi pe ceilalți? Atunci nicio floare nu va crește, doar un strat de flori urât mirositor. De aceea este atât de important ca cuvintele și acțiunile noastre să fie ca două mâini: aparțin împreună, se țin una de cealaltă și împreună fac bine. Dacă spui „Sunt sincer”, atunci cuvântul tău este ca o oglindă, iar acțiunile tale trebuie să se reflecte clar în ea. Dacă spui „Sunt de ajutor”, atunci acțiunea ta este ca o mică umbrelă, una care protejează cu adevărat, nu doar se preface că o face.

În cele din urmă, rămâne un adevăr simplu, dar puternic: Cei care plantează cu vorbe și udă cu fapte cultivă încrederea, precum un copac care nu doar se clatină, ci prinde rădăcini care pot susține întreaga lume. Așadar: Nu asculta doar vocea ta, ascultă-ți mâinile, picioarele, inima ta. Pentru că ceea ce faci vorbește mai tare decât o mie de cuvinte. Întotdeauna.

Deci ce se întâmplă cu Europa și cu lumea dacă se desființează NATO? Să ne imaginăm NATO nu ca pe o instituție, ci ca pe o placă tectonică, tăcută, adâncă, dar care menține fracturi continentale într-un echilibru precar. Dispariția sa bruscă nu ar fi o dizolvare liniștită, ci o

ruptură seismică: nu doar dispariția unei alianțe militare, ci prăbușirea unei arhitecturi de descurajare, dialog și imaginație strategică comună, veche de șaptezeci și cinci de ani. Ceea ce rămâne nu este vidul, ci viteza, impulsul accelerat al recalibrării geopolitice, unde suveranitatea fiecărei națiuni poartă brusc greutatea deplină și nemijlocită a riscului existențial. Apărarea Europei s-ar fractura de-a lungul a trei linii de falie: capacitate, coeziune și concepție. Capacitatea pe primul loc, comanda integrată a NATO, umbrela nucleară, forțele de reacție rapidă și logistica, legăturile nu pot fi replicate peste noapte. Armatele naționale, deși profesionale, rămân izolate în doctrină, achiziții și rezistență cibernetică; construirea unei posturi de apărare credibile, la nivel continental, fără scheletul NATO, ar necesita investiții fără precedent, nu doar în tancuri și sateliți, ci și în protocoale de criptare standardizate, rețele comune de apărare aeriană și centre comune de fuziune a informațiilor. A te aștepta la coeziune fără NATO înseamnă a te aștepta ca o simfonie să cânte în ton după îndepărtarea dirijorului și a partiturii: interesele naționale, vigilența estică a Poloniei, restricțiile fiscale ale Ger-

maniei, autonomia strategică a Franței, prostia endemică a noastră, nu se vor armoniza implicit. Politica de Securitate și Apărare Comună (PSAC) a UE rămâne un cadru fără forță: fără angajamente obligatorii în materie de apărare, fără autoritate de comandă comună, fără clauză automată de ajutor reciproc. Fără NATO, coeziunea devine opțională, iar în criză, opțional este sinonim cu absent.

Cel mai profund aspect este că Europa ar pierde nu doar echipamente sau tratate, ci o „gramatică a securității”. NATO a învățat Europa să vorbească despre amenințare în termeni colectivi: un atac asupra unuia este un atac asupra tuturor, nu ca ficțiune juridică, ci ca realitate operațională.

Fără ea, securitatea revine la sintaxa suveranității: fragmentată, reactivă și fragilă din punct de vedere istoric. Istoria șoptește avertismente, nu în declarații mărețe, ci în foșnetul liniștit al ordinilor de mobilizare din 1914, în ecoul gol al Tratatelor de la Locarno, (o serie de acorduri prin care Germania, Franța, Belgia, Marea Britanie au garantat granițele vestice ale Germaniei postbelice) în încrederea fragilă a alianțelor de dinainte de 1939 care s-au dizolvat la primul semn de pre-

siune. Apărarea fără alianță nu este independență, este izolare îmbrăcată în costumul suveranității. Așadar, ce rămâne? Nu ruine, ci materie primă: mușchiul instituțional al UE, factorul de descurajare nuclear al Franței, raza de acțiune expediționară a Regatului Unit, integrarea cibernetică nordică, hotărârea de front a Europei Centrale. Totuși, materialul fără arhitectură este inert. Europa nu ar înceta să se apere, dar s-ar apăra „altfel”: mai lent, mai suspicios, mai scump și mult mai vulnerabil la coerciție. Întrebarea nu este dacă Europa „e poate” apăra fără NATO, ci dacă poate face acest lucru fără a renunța la unitatea care face ca apărarea să fie semnificativă. În cele din urmă, securitatea nu se măsoară în focoase sau batalioane, ci în încrederea nerostită că, atunci când sună alarma, ușa vecinului se deschide „înainte” de a se pune întrebarea. Dacă se elimină NATO, această încredere trebuie reconstruită, nu ca un fapt dat, ci ca un act de voință zilnic, deliberat și periculos de fragil.

Să fie pace!